

REVISTA

Curiositats granollerines

XXIV

El carrer de Bruniquer (*)

(Continuació)

També li foren encomanades pel Concell de Cent altres investigacions, i sobre tot i en unió de varis notables de la Ciutat (15 d'octubre de 1629), la redacció de les Ordinacions que s'havien de observar en la Universitat o Estudi general de Barcelona. Dites ordinacions les redactà en Bruniquer junt amb les persones escollides d'entre tots els estaments que formaven el Concill de Cent i que eren les següents: En Josep de Bellafila; En Jeroni de Navel; En Felip Vinyes; En Francesc Vernet; En Baldiri Miquel Sobies; En Martí Claret; En Gabriel Soler; En Francesc Aymerich; En Mateu Deu i En Bernat Serrat.

Més tard, una qüestió enutjosa havia d'entelar la glòria del nostre compatriota. En l'any 1636, per una malavolensa, En Esteve Gilabert Bruniquer i Riera fou acusat d'entaular judicis en perjudici de Barcelona, i sots aquesta acusació, el Concill de Cent acordà suspendre'l del càrrec per durant deu anys (acord de dit Concill de 30 de gener de 1636), junt amb l'advocat de la ciutat, Rossell.

Els acusats procuraren desfer la calúmnia que els havia vingut a sobre i es defensaren promovent un plet al Concill per sa injusta determinació. Portada la causa a l'Audiència Real, que allavors s'era traslladada a Girona, els Concellers amb la seva aprovació i vot, manaren a l'escrivà major, que ho era En Jaume d'Agramunt, «done una fe auctèn-

tica a Esteve Gilabert Bruniquer, Notari de Barcelona, contenint lo número de llibres o volums que dit Bruniquer de sa mà ha scrits y treballats reduynt y posant a ells moltíssimes coses y antigüitats y altres clàries, designant ab elles los privilegis, sentencies y deliberacions y altres coses concernents lo benefici de la present Ciutat y ses prerrogatives, posant-ho tot ab la claretat que ha convingut pera que ab facilitat se troben, y que diga ab dita fé també que per aqueixos treballs (si be no son tots los que havia ofert pendrer) li ha pagat la present Ciutat, sinch centes lliures». (Deliberacions del Concill de Cent. 1637, foli 240.)

Es tramità llargament aquesta qüestió d'honor per a l'home públic, i per fi, en 1637, es reconegué la injustícia comesa, cercant els Concellers una transacció, que acceptà l'advocat Rossell, més no en Bruniquer, qui volia assolir completa justícia sostenint enèrgicament el seu dret. Aleshores la Reial Audiència fallà que es reposés en son lloc de Síndic de la municipalitat, a En Esteve Gilabert Bruniquer, condemnant a la Ciutat a donar-li tots els emoluments assolits d'ensà el desposseïment de son càrrec. Així ho va complir el Concill de Cent, reintegrant a la Sindicatura al nostre Bruniquer (21 de juliol de 1638).

Molt profundament havia d'afectar el cor d'en Bruniquer tot aquest procés, que posava en tela de judici la seva honorabilitat com a home públic, com a Notari i com a ver aimant — com ho era — de la Ciutat de Barcelona. I encara que la sentència el rehabilità completament, no pogué aturar el quebrantament de la seva salut, molt més quan per la seva avançada edat — vora 80 anys — la seva resistència física havia fet fallida. En sa virtut, i després d'una vida de treball intel·lectual intensíssim, el 26 de maig de de l'any 1641, moria aquest distingit i il·lustre granollerí. (Deliberacions del Concill 1641, foli 170.)

A la mort de tant savi investigador, els Concellers, seguint el costum antiquíssim, feren tancar per durant tres dies les portes de Cà la Ciutat, deixant obertes solament llurs portelletes, i li feren resar per la seva ànima, vinticinco misses de Requiem.

L'acte de l'enterrament constituí una

vera manifestació del molt que es volia al nostre patrici, pels incalculables serveis que havia fet a la Ciutat, anant la comitiva funerària des del carrer de Na Canuda, lloc on morí, a la tomba que ja els seus avant-passats havien pogut adquirir en els claustres de la Catedral, tomba que fou tapada amb una bonica llosa que ostentava un llarg epitafi, que, segons contenen els historiadors, degué, segurament, deixar escrit ell mateix. La llegenda, avui desapareguda, com la llosa, del lloc on fou posada, l'ha publicada l'historiador Carreras i Candí, en sa obra «Rúbriques de Bruniquer», copiant-la de l'arxiu particular del setè net d'en Bruniquer, En Marià de Sans i de Bette.

C.

(Continuarà)

MONES

Pot sentir-se molestada una senyoreta si li diuen «mona»?

Molts de vosaltres, estimats lectors, que no esteu en el secret, contestarieu a la precedent pregunta en sentit afirmatiu, creient ingènuament que una comparació zoològica mai pot ésser agradable per a la persona comparada; en canvi jo, que estic en el secret, us asseguraré que no tant sols la senyoreta insultada no se sentirà ofesa, sinó que fins agrairà l'insult des del fons del seu cor, creient-lo una fina galanteria.

Tinc proves de que així passarà perquè jo, tant ingènu com vosaltres, també l'havia cregut ofensiva la qualificació simiesca, fins l'altre dia en que, escoltant la conversa de unes gentils i «mones» granollerines vareig sentir com, parlant d'una ausent companya d'elles, la tractaven de «mona», «molt mona» i «moníssima». De primer entuvi, no vareig poder-me aguantar d'intervenir en defensa de la dama ultratjada, però el meu gest quixotesch va caure dins el terme del ridícul en esclatar les aludides damisel·les en irritant riallada.

I varen explicar-me com el vocable «mona», en llenguatge bien vol expressar «bonica», «esvelta», «gràcil», «gentil», «maca», «hermosa» i molts altres adjectius que en nostra bella — no «mona» — parla, volen dir tot el contrari.

XIXU

Impremta GARRELL. — Clavé, 25 : Granollers

DOCTOR CANTALLOPS

Metge especialista en enfermetats del Nas, Gola i Orelles

Metge de l'Hospital Clínic de Barcelona

Granollers

29, Carrer de Josep Umbert, 29

Dijous, de nou a una

Barcelona

Carrer de Girona, 90, pral. 2.^a

De tres a cinc